הכל שוחטין פרק ראשון חולין יב.

מסורת הש"ס

א) [לעיל נ:], ב) [תוספתא פ"ב ה"כ], ג) [ניטין סד. עירובין לח:], ד) [מוד יב.], ד) [קמן קיט. שבת ד. (פסחי' קיד) עירובין לו.], ה) [מ"ש כד: [תוספתא פ"ב ה"כ], ו) [קידושין מח:], ז) [במדבר יח], ח) [מ"א נוסף: הם], ט) [ועיין תוס' לקמן מי: בסוף ד"ה סמוך], י) [וע"ע תוס' נכורות כ. ד"ה ולי בנים לימא],

גליון הש"ס

רש"י ד"ה פסח וכו' אלא וראי חלמ"ם. עיין לקמן דף נ ע"ב בד"ה ד"ה מלי ועמ"ק:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ת"ש אינם כל"ל ומיהת דילמא נמחק: (ב) רש"י ד"ה פסח וכו' מסיני הוא דסמכינן:

מוסף רש"י

לכי תיכול עלה כורא דמלחא. בנריאותא מהכר ליה, כשתמדוד לי טר של מלח אומר לך נעמני של דבר (שבת ד. וכעי"ז ערובין לו ולקמן קיב.) ליטמא אחרינא לכשתאכל עליה כור של מלח לא תוכל להטיותם זו לו (שבת שם), שנמצאן באשפה. שהרי נגילה להטליכה באשפה (ב"מ נד.).

שיטה מקובצת

א) לימא רוב מצויין אצל שחיטה. נ"ב עי' תוס' בכורות דף כ ע"ב: ב) הלכה למשה מסיני הוא הא: ג) והיכא דאתרמי ל) דאיתפקא ריאה: ד) מיתתין הן שאם לא היה וכו'. נ"ב בקצת ס"י כתיב (רוב מצויין) כלומר רוב השוחטים מומחים הם שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: ה) והלך בעל הבית. (עוד) נ"ב בכל הספרי יד נמצא והלך אח"כ בעל הבית ומצאו שחוט ולא ידע מי שחטו אם שלוחו אם אחר: דשחט חד סימן קמיה שפיר והלך לו הרואה ונמר זה שחיטתו והלך וכו': ו) חזקה שליח וכו'. נ"ב בקצת ס"י עושה שליחותו כל השלוחין מוחזקין בכך דלאחר שנתרצו בשליחותן ודאי עושים שליחותן: ז) ומאי נראין דברי פלוני ולא דברי פלוני והלא: ח) מבשר תאנה לא פריך. נ"ב עי' תוס' בכורות (דף כ ע"ב):

ט) (נגלה דל"ל דלתמפרקא.)

עין משפט נר מצוה

א (טוש"ע י"ד סימן מ סעיף נ):

פב ב ג מיי' פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ז סמג עשין סג טוש"ע י"ד סימן מ סעיף מ וסעיף ד:

פג ד ה טוש"ע שם סעיף נ:

פד ו ז מיי' פ"ד מהלכות מרוחות הלכה ו (טוש"ע י"ד סימן מא סעיף לד):

פה ח מיי' שם הלכה נ:

פו ט י כ מיי' פ"ד מהלכות שחיטה הלכי ח ועיין כ"מ שם מיי' סמג עשין סג טוש"ע י"ד סי' מ סעיף ד:

רבינו גרשום

(אלא תרע) [דילמא] היכא דאפשר למבדקיה אפשר [והיכא דלא אפשר לא אפשר] ולא אמרינן במקום נקב קא שחיט: וכי תימא ט) בפסח וקדשים רובא אזלינן מאי וכו' אלא היכא דאפשר וכו' הכא נמי (בשחיטה) [לדיק] היכא דאפשר אפשר ולעולם לא אזלינן בתר רובא היכא דיכילינן (למיבדקא) למיבדקיה: לאמר ליה חזקתו שחוט בלומר דאמרינן שלוחו שחט או ישראל אחר מומחה שחט ורוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי (בשחיטה) [בראה אחר ששחט נימא] דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ולמה ליה לראות מתחלה ועד סוף: לעולם [דידע דלא גמיר וכגון וכו'] שמא שהה ושמא דרס ומשום הכי צריך לראות מתחלה ועד סוף: אמר לו אין חזקתו תרום כלומר אע"פ שמצא תרום צריך לתרום פעם אחרת כדבעינן לפרושי לקמן לעולם אין חזקה שליח וכו' אכל בשחיטה אי נמי איניש וכו' אכל בתרומה (קאמר) [דילמא] איניש אחרינא שמע כו' [והתורם שלא מדעת וכו'.] דכתיב והרמתם גם אתם. ר' יהודה [ס"ל] אסור [דלא אמרינן] דרוב מצויין אצל שחיטה וכו' ור' חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי סבר דרוב מומחין הן כו': אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמצאו וכו' (ודמר סבר רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן). לעולם דס"ע רוב מצויין אצל שחיטה מומחין באשפה שבשוק כולי עלמא לא פליגי דאסור דודאי נתגבלו בשחיטה (נמי) [והשוחטו] (וששוחטן) השליכן

ט) נראה דל"ל וכי תימא מ"ג דלא אכיל בפסח וקדשים מאי וכו'. כ) נראה דל"ל אלמא אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן כלומר דאמרינן וכו'.

פסח. דאמר רחמנא (שמות יב) ואכלו את הבשר ושלמים דאמר רחמנא (שם כט) ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכפרה תלויה בא בהאכילה מאי איכא למימר אלא דמי אכיל דסמיך ארובא היכא דלא אפשר ואפי' הכי פליג בקטן וקטנה משום דאפשר. לדידן נמי היכי ילפינן מינה [א]אלא ודאי הלכה למשה מסיני [ב] (ג) הא דסמכינן ארובא אפי' היכא דאפשר אי נמי אחרי רבים להטות (שם כג) משמע בין רובא דאיתיה קמן בין רובא דליתיה קמן דמאי שנא מאי מהאי ואהא מלמא מסיני ולא בדקינן כל י"ח טרפות. ונקובת הריאה משום דשכיח בה ריעותא בדקינן והיכא דאיתרמי [ג]דאיפרשה ריאה ולא בדק מתאכלא דסמכינן אהא ואהדר הוא דאמר (לעיל דף ע.) נשמטה בחזקת היתר עומדת ואין מפרסמין הדבר: **אי דידע דגמיר.** שמכיר בו שמלומד בהלכות שחיטה: **דידע דלא גמיר.** שמכיר בו שאין יודע הלכות שחיטה: **פשיטא.** דרשה מותר דהא לא שהה ולא דרס ולא רשה אסור שמא שהה או דרס: **דלא ידע אי גמיר אי לא גמיר.** ואשמועינן דלא סמכינן אסמא עד שיהא מכיר בו שיודע: [ד]**מומחין כן.** שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: **רוב מצויין אצל שחיטה.** כלומר רוב השוחטין: [ה]**והלך.** בעל הבית: **ומצא טרום.** ולא ידע מי תרמו: **חזקה שליח** [ו]**עושה שליחותו.** כל השלוחין עושין שליחותן ומחזקינן להו בכך מאחר שנתרצו בשליחותם: **ואם אין עושה שליחותו אפילו בשחיטה נמי לא.** דשמא לא שלחו שחט אלא אמר שאינו בקי בהלכות שחיטה: **לכי תיכול עלה כורא דמלחא.** כשתמדוד לי כור של מלח בשכר שאומר לך ובדיקותא בעלמא הוא: **אין חזקה כו'.** אלא אפילו עושה אפילו אינו עושה: **אי נמי שמע איניש וכו'.** אפילו שמע איש אחר: **תורם שלא מדעת אינה תרומה.** דשליחות דתרומה מגם אתם אתרכי [ז](ניטין דף כג.) אתם גם אתם [ח] לרבות שלוחכם ומינה מה אתם לדעתכם אף שלוחכם לדעתכם: דרך נגלות להשליך לאשפה: מדקאמר רבי נראין דברי ר' יהודה באשפה מכלל דפליג רבי חנינא אפילו באשפה ומדקאמר דברי ר' חנינא בבית מכלל דפליג ר' יהודה אפילו בבית: **דכולי עלמא לא פליגי דשרי.** דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הם: **דאסור.** דכיון דהשליכם שם ודאי נתגבלה בשחיטתה בשהייה או בדרסה: **אין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה שבבית.** משום דמסרחת ואינה ריח רע: **והא אמרת דכולי עלמא וכו'.** ומאי נראין דברי פלוני [ז]או דברי פלוני והלא שמיהם שוין הם: **אלא פשיטא.** באשפה דקתני היינו באשפה שבבית דפליגי בה ואשמועינן דברי יהודה בבירא ליה: **הא אמרת לכולי עלמא שרי.** ומאי נראין דברי רבי חנינא דאשמע אבל דברי ר' יהודה אין נראין [ח] ר' יהודה נמי שרי בה: **אלא פשיטא.** מאי בית בבאשפה שבבית ובה פליגי ואשמועינן רבי דברבי חנינא בבירא ליה: **קשיא דרבי אדרבי.** דבריהם נראו לו דברי רבי יהודה לאסר באשפה שבבית ובסיפא נראו לו דברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי דמתיר באשפה שבבית אם כן קשיא דרבי אדרבי: הכי

ופסקא מינה להיכי שרמיוה שהיה לה חלב קודם לידה דהתם לא מפטרינן מטעם חלב ואפשר דלף רשב"ג סבר דחלב פוטר והשתא אתי שפיר דאשכחן רשב"ג דלא חיים למיעוטא ברים כל הלמים (ע"ז דף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר ר"מ התם ורבי יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחיטת כותי ולא גזר בהו כדגזר ר"מ ובעשרה יוחסין (קידושין דף פ.) גבי שני דברים שאין בהן דעת לישאל ועשאן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרבנן דר"מ ס"ל והא דא"ר יוחנן בסוף אין מעמידין (ע"ז דף לט:) למעוטי מוריים וגבינות בית אוויקי ומסמא כר"מ התם הוי סתם ואח"כ ממלוקת ברים כל הלמים (שם מ:) והא דאמר רשב"ג כל שהה שלשים יום בחדש אינו נפל הא לא שהה ספק הוי אפילו נפל מן הגג או אכלו חרי בפרק ר' אליעזר דמילה (שבת דף קלה:) וקיימה לן התם כותי דאיתיה אע"ג דרובן אינן נפלים וכן מוך שמנה ימים בבהמה אסרינן התם ולא אזלינן בתר רובא התם משום דלא יכא להקל בערוה והכריכה חליצה בתת מוך שלשים ולא רצו לסמוך על הרוב ולהתירה לשוק בלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהם ומת ויבא לידי לעז וקלקול ולכך גם לענין חליצות פטור שלא יבא להקל בערוה ועוד דבלאו הכי יש להקל בחליצות דקרי"ל (מו"ק דף [יח.] כ.) הלכה כדברי המיקל בחלב ואסרו כמו כן בבהמה דגזרו בהמה אטו אדם דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור בבהמה אפי' בברית שלא יבא להתירה בחולה שיהא קרוב לפיהם ומת:

פסח וקדשים מאי איכא **למיטר.** [ט]מבשר תאנה לא פריך משום דגראה דמדאוריתא לא חיים רבי מאיר למיעוטא אלא מדרבנן [ב] ולהכי פריך הכי נמי שמתמיר בשאר בשר פסח וקדשים אין יכול להתמיר ומדקדק כי היכי דלר"מ יש חילוק מדרבנן בין אפשר ללא אפשר ה"ה לרבנן [ג]: **או** שאמר לשלוחו כו'. מעיקרא תנא מלא תרנגולת שחוטה בשוק ולחיכא למימר בעליה שחטוה והדר אמר לאפי' אמר לשלוחו ומצאו השליח שהיא שחוטה דהשתא שלא ברשות נשחטה אפ"ה חזקתו שחוטה: **הכי** גרסינן לעולם אין חזקה שליח כו'. מפורש בפ' בכל מערבין (עירובין לג:): **הרי שאבדו לו גדיין.** ה"ה נגנבו דמשום דמסיר אגנבה לא חסיר אגנבה ובתוספתא קתני בהדיא נגנבה לו תרנגולת ומצאה כו': **כי פליגי באשפה שבבית.** הוא הדין דפליגי בשוק בלא אשפה כדמוכח בהאנו מליאות (ב"מ דף כד:) גבי ר' חנינא שמצא גדי שחוט בין טבריא לציפורי: מתן

שבבית אמר מר אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמצאן באשפה מאי אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא פליגי דאסור אלא לאו פשיטא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי שמצאן בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי עלמא לא פליגי דשרי אלא פשיטא באשפה שבבית קשיא דרבי אדרבי הכי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com